

UZASADNIENIE

Dnia 21 grudnia 2018 roku powodowie G. K. i J. K. wnieśli pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym. Pozwani wnieśli o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zapłaciła solidarnie na rzecz powodów kwotę 88.108,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot i dat.

Powodowie wnieśli, również o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W razie wniesienia sprzeciwu przez pozwaną, G. K. i J. K., wnieśli o orzeczenie obowiązku zapłaty przez pozwaną solidarnie na ich rzecz kwoty 88.108,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot i dat, a także o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powodowie wskazali, że strony sporu są przedsiębiorcami i pozostawały we współpracy w związku z dokonywanymi przez pozwaną zamówieniami usług. Powodowie wykonywali powierzoną usługę zgodnie ze zaleceniami pozwanej przy dołożeniu należytej staranności. Za każdą wykonaną usługę powodowie wystawiali fakturę. Pozwana dokonała dwóch wpłat, które zaksięgowano na poczet wcześniejszego zadłużenia. Pełnomocnik powodów wezwał (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. do zapłaty należności wynikającej z załączonych faktur wraz z odsetkami od daty wymagalności do dnia zapłaty. Pozwana nie spełniła świadczenia, do którego została wezwana (pozew – k. 5-7 akt).

Dnia 5 lutego 2019 roku powodowie, w wykonaniu zobowiązania z dnia 22 stycznia 2019 roku wskazali, że na skutek omyłki w obliczeniach, błędnie oznaczyli dochodzoną w niniejszej sprawie kwotę pieniężną, której wartość wynosiła po skorygowaniu 89.901,84 zł (pismo przewodnie – k. 52 akt).

Dnia 14 lutego 2019 roku starszy referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Łodzi w X Wydziale Gospodarczym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., aby zapłaciła solidarnie powodom kwotę 89.901,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwoty 3.542,40 zł od dnia 5 września 2017 r. do dnia 4 grudnia 2018 r. oraz kwotę 4.741 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 58-58v akt).

Dnia 7 marca 2019 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który zaskarżyła w całości. (...) Sp. z o.o. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu, pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady, a z ostrożności procesowej, także co do wysokości. Pozwana przyznała, że współpracowała z powodami, jednakże z uwagi na niezadowolenie ze współpracy została ona zakończona. (...) SP. z o.o. wskazała, że roszczenia objęte pozwem są niezasadne, a z treści faktur załączonych przez powodów nie sposób wywnioskować, czego one dotyczą. Jej zdaniem, prace naprawcze nie zostały wykonane przez powodów, a wysokość wynagrodzenia żadanego pozwem nie została nigdy ustalona między stronami. Pozwana podniosła także, że za pośrednictwem pełnomocnika odpowiedziała powodom na wezwanie do zapłaty, kwestionując roszczenie i wskazując na przyczyny jego niezasadności (sprzeciw – k. 62-62v akt).

Dnia 11 kwietnia 2019 roku powodowie wnieśli odpowiedź na sprzeciw, w której wskazali, że pozwana po odbiorze pojazdów nie zgłaszała żadnych uchybień przy prowadzonych renowacjach, a zastrzeżenia pojawiły się dopiero w piśmie z dnia 7 września 2018 roku, będącym odpowiedzią na wezwanie do zapłaty i nie zostały dokładnie opisane, bowiem pozwana napisała, że samochody naprawione przez powodów wymagały dalszych prac naprawczych, co nie zostało poparte materiałem dowodowym: fotografiami, czy opiniami ekspertów.

Zdaniem powodów, pozwana nie wypełniła dyspozycji wskazanej w normach art. 563 § 1 w związku z art. 638 § 1 k.c., które dotyczą działań podmiotów w obrocie profesjonalnym podczas korzystania z rękojmi za wady. Zdaniem powodów, pozwana nie udowodniła także okoliczności dalszych prac naprawczych poczynionych w samochodach po odbiorze od powodów. Brak bowiem rachunków potwierdzających kolejne naprawy w pojazdach. Powodowie zakwestionowali twierdzenie pozwanej, zgodnie z którym kosztorys prac został ustalony jednostronnie i niemożliwym jest ustalenie, z czego wynikają wartości wskazane w fakturach. G. K. i J. K. wskazali również, że wydawali dokumentację kosztorysową dotyczącą napraw osobie uprawnionej do działania w imieniu pozwanej spółki. Niekwestionowanie wysokości wynagrodzenia za naprawę w odpowiednim czasie, po przekazaniu kosztorysu osobie uprawnionej do działania w imieniu (...) Sp. z o.o., poddaje w wątpliwość twierdzenia pozwanej co do nieustalenia tego między stronami (odpowiedź na sprzeciw – k.79-80 akt).

Dnia 20 maja 2019 roku, pozwana, w wykonaniu zobowiązania Sądu, oświadczyła, że zaksięgowała wszystkie dołączone do pozwu faktury jako zobowiązania sporne. Pozwana wniosła, także o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej ze specjalnością w wycenie napraw samochodów (pismo procesowe – k. 128-128v akt).

Dnia 15 kwietnia 2020 roku powodowie wnieśli pismo procesowe, mocą którego cofnęli pozew w zakresie kwoty 6.359,10 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 28 października 2017 roku do dnia zapłaty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (pismo procesowe - k. 312a akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. i J. K. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) od 1996 roku w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli (odpisy z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej powodów - k. 40-41 akt).

Powodowie prowadzą działalność gospodarczą w warsztacie samochodowym przy ulicy (...). Powodowie zatrudniają 6 pracowników. Nie mają biura, a faktury za wykonaną usługę wystawiają samodzielnie. Podpisywaniem kosztorysów, wystawianiem faktur i przyjmowaniem zleceń zajmował się wspólnik J. K. (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:15:11 k. 111 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:17:50 k. 115 akt).

Powodowie mają doświadczenie w prowadzeniu tego rodzaju działalności. W. naprawy samochodów należących do firm (...), B., czy D. N.

Praktyką u powodów było i jest, że przed wykonaniem naprawy powodowie konsultowali wstępny szacowany koszt prac wraz z klientem, jednakże rzeczywiste koszty można było określić dopiero po zdjęciu niektórych części pojazdów. Po wykonaniu naprawy powodowie wystawiali kosztorysy, które oddawali odbierającym samochód. Stanowiły one załącznik do faktury. Odpis faktury znajdował się u powodów. Klient mógł wykonać jazdę próbną.

Nigdy poprzednio nie zdarzyło im się, aby kwestionowano koszty napraw wykonanych przez powodów. Pozwana spółka jest pierwszą w tym zakresie (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:20:49 k. 112 akt).

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie sprzedaży hurtowej napojów alkoholowych (wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 46-47 akt).

Strony zawarły ustną umowę, której przedmiotem była naprawa przez powodów samochodów i usuwanie usterek w pojazdach należących do pozwanej (okoliczności bezsporne).

Do wykonywania działalności gospodarczej pozwana wykorzystywała samochody, które były naprawiane m.in. u powodów (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:48:35 k. 113 akt).

Przed zawarciem umowy o naprawę samochodów w warsztacie u powodów stawił się właściciel pozwanej spółki wraz ze swoim pracownikiem G. J.. G. J. znał powodów i polecił ich warsztat stronie pozwanej (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:20:49 k. 111-112 akt).

G. J. był zatrudniony u pozwanej spółki na stanowisku kierownika sprzedaży od września 2015 roku do grudnia 2016 roku, a od lutego 2017 do maja 2018 zajmował się marketingiem, w tym też czasie zajmował się on również załatwianiem naprawy samochodów w warsztacie powodów (dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:12:19 k. 190 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:44:16 k. 193 akt).

Pozostając w stosunku zatrudnienia z pozwaną spółką, zarówno podczas związania pierwszą, jak i drugą umową o pracę, G. J. świadczył pracę, także w okresie zwolnienia lekarskiego (dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:44:16 k. 193 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:52:07 k. 193 akt)

G. J. miał być osobą do kontaktu pomiędzy powodami, a pozwaną spółką w zakresie umowy dotyczącej naprawy samochodów. Wszystkie sprawy związane ze zleceniem napraw miały być załatwiane przez wskazanego pracownika (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:20:49 k. 112 akt).

Koszty naprawy samochodów powodowie ustalali z pracownikiem pozwanej, G. J.. W zakresie tańszych napraw J. mógł decydować od razu, zaś większe musiał konsultować z prezesem zarządu spółki (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:02:50 k. 113 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:17:50 k. 115 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:19:03 k. 191 akt).

W przypadku drobnych usterek pracownicy pozwanej spółki samodzielnie decydowali o konieczności naprawy, nie kontaktując się wcześniej z G. J.. Od razu podjeżdżali do warsztatu powodów, by na miejscu usunąć usterkę w samochodzie (dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:17:59 k. 191 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:19:03 k. 191 akt).

Niewielkie naprawy samochodów, np. wymiana żarówki, powodowie wykonywali bezpłatnie (dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:17:50 k. 115 akt).

Samochody pozwanej spółki znajdowały się w złym stanie technicznym i były przeładowywane ciężkimi towarami-wożonymi napojami. Były wyeksploatowane i w związku z powyższym, często się psuły. Jeżdżący nimi kierowcy, zmieniali się często. Pojazdy pozwanej spółki, także często uczestniczyły w kolizjach. (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:48:35 k. 113 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:25:55 k. 191 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:37:30 k. 192 akt, dowód z zeznań świadka P. K. e-protokół z rozprawy z dnia 6 lipca 2020 roku, czas nagrania 01:15:31 w aktach sprawy).

Do wykonywania napraw powodowie wykorzystywali przeważnie nowe części (dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:21:56 k. 115 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:21:54 k. 191 akt).

Faktury za naprawę samochodów dla pozwanej spółki odbierał G. J., natomiast samochód odbierał kierowca. Do faktury był podpisany kosztorys napraw. Kosztorys był wydrukiem z komputera.

Wydruk nie był podpisany. G. J. nie podpisywał odbioru faktur, bowiem zabierał je do pozwanej spółki celem dokonania weryfikacji. Prezes zarządu pozwanej spółki zapoznawał się z fakturami, kosztorysami, nie zgłaszał do nich zastrzeżeń. Po zapoznaniu się fakturami i kosztorysami następowała zapłata na konto powodów. Powodowie wystawiali pakiet faktur na rzecz pozwanej na koniec miesiąca, co zostało poprzednio uzgodnione między stronami. Taką formę współpracy powodowie podejmowali, także z innymi przedsiębiorcami. Pozwana spółka nie kwestionowała formy i treści dokumentów oraz sposobu dokumentowania napraw (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:31:55 k. 112 akt, dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:43:37 k. 113 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:23:01 k. 191 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:37:30 k. 192 akt, (faktury VAT (...), kosztorysy do faktur (...)) akt).

Powodowie wystawiali faktury za dokonaną naprawę, która odpowiadała rzeczywiście poczynionym pracom (dowód z zeznań świadka R. W. e-protokół z rozprawy z dnia 6 lipca 2020 roku, czas nagrania 00:29:46 w aktach sprawy, dowód z zeznań świadka P. K. e-protokół z rozprawy z dnia 6 lipca 2020 roku, czas nagrania 01:05:15 w aktach sprawy).

Regulowaniem płatności ze strony pozwanej spółki zajmował się jej prezes (dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:37:30 k. 192 akt).

Do czasu pojawienia się problemów z płatnościami w zakresie kwoty objętej pozwem, pozwana spółka regulowała należności za naprawę bez opóźnienia. Problem z płatnościami pojawił się na koniec 2017 roku, czego początkiem była mniejsza liczba samochodów pozwanej spółki pojawiających się w warsztacie powodów (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:34:27 k. 112 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:28:22 k. 115 akt).

Pozwana spółka jak i G. J. nie skarżyli się na jakość napraw wykonanych przez powodów. Nie składali reklamacji, nie żądali zwrotu pieniędzy za naprawę (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:34:27 k. 112 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:30:30 k. 115 akt).

Pozwana spółka, w zakresie naprawianych pojazdów, miała zastrzeżenia jedynie do naprawy wózka widłowego. W ocenie pozwanej, wózek nie był naprawiony prawidłowo (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:39:38 k. 112 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:30:30 k. 115 akt, dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:23:01 k. 191 akt).

Jako podstawę problemów z płatnościami pozwana wskazywała konieczność zainwestowania środków w działalność za granicą. Na skutek inicjatyw podejmowanych ze strony powodów, pozwana zapłaciła 10.000 zł i kolejne 10.000 zł, które powodowie zarachowali na poczet niezapłaconych faktur od sierpnia 2017 roku (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:41:17 k. 113 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:28:22 k. 115 akt).

Pozwana spółka nie odsyłała powodom otrzymanych faktur i kosztorysów. Trzykrotnie powodowie podejmowali z pozwaną rozmowy w zakresie faktur i kosztorysów. Podczas pierwszego spotkania pozwana zgłaszała zarzuty objęte odpowiedzialnością gwarancyjną, jednakże bez wskazywania konkretnych uchybień w naprawach (dowód z przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:46:42 k. 113 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:39:58 k. 116 akt).

Pozwana korzystała z usług powodów w zakresie naprawy samochodów w okresie od przełomu 2015 i 2016 roku do początku 2018 roku. Pozwana nie złożyła oficjalnego oświadczenia dotyczącego zakończenia współpracy (dowód z

przesłuchania powoda G. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 00:51:39 k. 113 akt, dowód z przesłuchania powoda J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 01:35:27 k. 116 akt).

Od połowy 2018 roku pozwana spółka naprawiała samochody w warsztacie w S. (dowód z zeznań świadka G. J. e-protokół z rozprawy z dnia 24 czerwca 2019 roku, czas nagrania 00:52:07 k. 193 akt).

Prezes pozwanej spółki nie zlecał powodowi naprawy samochodu marki A. (dowód z przesłuchania prezesa zarządu pozwanej spółki (...)) e-protokół z rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, czas nagrania 02:34:34, k. 119 akt).

Powodowie nie dokonali naprawy samochodu osobowego marki A. o numerze rejestracyjnym (...), którego kosztorys naprawy i faktura VAT załączone zostały do akt sprawy. Samochód marki A. był bowiem w 2017 roku na gwarancji, więc mało prawdopodobne jest, żeby taki pojazd miał naprawiany silnik. Powodowie naprawili stronie pozwanej samochód C. (...) (faktura VAT nr (...) z dnia 13 października 2017 roku – k. 28 akt, kosztorys naprawy samochodu marki A. – k. 95 akt, dowód z opinii biegłego sądowego J. W. – k. 222 akt, dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego J. W. – k. 275-276 akt, dowód z pisemnych zeznań świadka E. S. w aktach sprawy).

Powodowie na rzecz pozwanej Spółki wykonali w warsztacie naprawy samochodów za łączną kwotę 83.542,74 zł, wystawiając faktury:

- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 3.542,40 zł do zapłaty pozostało 1126,59 złotych,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 3292,71 złote,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 5273,01 złote,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 3569,46 złotych ,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 1314,87 złotych ,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2017r. na kwotę 1589,16 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 8960,55 złotych ,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 8527,59 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 271,83 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 484,62 złote ,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 3457,53 złotych ,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 4034,40 złote,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 59,04 złotych ,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 9004,83 złote,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 351,78 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 8,61 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 18,45 złotych,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 2303,79 złote,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 1970,46 złotych,

- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 3924,93 złote ,
- (...) z dnia 13 października 2017r. na kwotę 669,12 złotych,
- (...) z dnia 13 marca 2018r. na kwotę 11757,57 złotych,
- (...) z dnia 13 marca 2018r. na kwotę 447,72 złotych,
- (...) z dnia 13 marca 2018r. na kwotę 414,51 złotych,
- (...) z dnia 13 marca 2018r. na kwotę 10313,55 złotych,
- (...) z dnia 13 marca 2018r. na kwotę 396,06 złotych (faktury VAT (...) , kosztorysy do faktur (...) akt).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowód z przesłuchania powodów G. K. i J. K., dowód z zeznań świadków G. J., R. W. i P. K., dowód z pisemnych zeznań świadka E. S., a w zakresie odnoszącym się do naprawy samochodu C. (...) i samochodu marki A. w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych J. W., a także w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych załączone do akt sprawy.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Mając na uwadze powyższe reguły oceny dowodów, Sąd nie dał wiary zeznaniom prezesa zarządu pozwanej spółki – (...), w tej części w której kwestionował zatrudnienie G. J. aż do marca 2018r., co tym samym miało zakwestionować zlecenie napraw przez tę osobę w spornym okresie. Jak wynika z zeznań G. J., które nie były ostatecznie zakwestionowane przez pozwanego, G. J. pracował u pozwanej spółki w spornym okresie, zatem przynajmniej do początku 2018r. mógł zlecać naprawy. Zatem, okres zatrudnienia tej osoby przeczy twierdzeniom pozwanej o tym, że naprawy w ogóle nie były w tym okresie zlecane w związku z brakiem zatrudnienia osoby zalecającej te naprawy. Pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu z dokumentu, który zakwestionowałaby zeznania świadka w tej części np. umowę o pracę, świadectwo pracy, czy wypowiedzenie umowy o pracę lub umowy zlecenia. Brak też dokumentu potwierdzającego dyscyplinarne zwolnienie świadka z pracy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom strony pozwanej, że samochody wykorzystywane do działalności gospodarczej były w dobrym stanie. Przeczą temu zeznania świadków P. K., G. J., zeznania powodów, a nadto częstotliwość napraw w spornym okresie, sposób wykorzystywania samochodów do prowadzonej działalności gospodarczej, rodzaj wożonych ładunków. Żaden z samochodów nie był samochodem nowym, nie pojawiły się w sprawie ze strony pozwanej żadne dokumenty gwarancyjne lub umowy kupna-sprzedaży (rocznik pojazdu), dokumentacja księgowa, by podważyć ocenę powodów o wyeksploatowaniu pojazdów pozwanej z uwagi na ich przebieg i amortyzację.

Strona pozwana faktycznie potwierdziła swoimi zeznaniami, że G. J. został wyznaczony przez pozwaną spółkę reprezentowaną przez prezesa zarządu do zlecenia napraw samochodów, odbierał faktury, kosztorysy, nie decydował o płatnościach, nie podejmował decyzji w sprawie poważniejszych napraw. Dokumenty od powodów każdorazowo były dostarczane prezesowi zarządu pozwanej spółki. Brak jest w sprawie dowodu na to, zaoferowanego przez stronę pozwaną, że strona pozwana w razie kwestionowania przyjętego sposobu i terminu rozliczeń, zażądała zmiany w tym zakresie, złożyła stosowne oświadczenie i to formie dokumentowej np. pod rygorem rezygnacji z usług powodów. Brak jest dowodu zaoferowanego przez stronę pozwaną, by kiedykolwiek odesłała faktury, w tym i sporne, żądała przedkładania kosztorysów w innej formie. Kosztorysy były sporządzane w takiej formie, jak to przedłożono do akt sprawy i jak wskazał świadek G. J., nigdy nie były podpisywane, ale nie było to przeszkodą do rozliczenia wynagrodzenia. Przeciwnie twierdzenia strony pozwanej, w kontekście tych uwag, nie są wiarygodne, tym bardziej, że sama strona pozwana nie korzystała z rękojmi za wady rzeczy, z gwarancji, nie toczyła z powodami sporu sądowego o naprawy, a kwestia wadliwości naprawy odmowy zapłaty lub argumenty o braku napraw pojawiły się dopiero, gdy powodowie zaczęli nalegać na zapłatę zaległych zobowiązań.

Przedłożone do akt sprawy kosztorysy z uwagi na inne środki dowodowe nie mogą być uznane za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Warto podkreślić, że orzecznictwo sądów powszechnych wskazuje, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426). Podobnie należy podejść do oceny faktur. Należy podkreślić, że dokumenty potwierdzające dokonanie konkretnych transakcji, nawet w sytuacji, gdy nie spełniają wszystkich wymagań określonych w art. 21 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. (RED) Dz.U. z 2013 r., poz. 330) oraz art. 7, art. 5 i art. 5a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. (RED) Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) mogą być uznane za dowody świadczące o poniesionych kosztach. Dotyczyć to może niewielkich uchybień formalnych np. braku niektórych elementów. Fakt dokonania danej transakcji może być potwierdzony u kontrahenta.

Faktura stanowi oświadczenie określonej osoby. Jeśli zawiera dane dotyczące dostawy towaru i podpisuje ją odbiorca może w zestawieniu z dowodem wydania stanowić o dokonaniu czynności w postaci dostarczenia towaru (por. z wyrokami Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, wyrokiem WSA w Łodzi dnia 25 listopada 2010 r., I SA/ŁD 814/10, wyrokiem NSA w Ł. z dnia 27 stycznia 1998 r., (...) i wyrokiem SA w Białymstoku z dnia 31 stycznia 2013 r., I ACA 720/12).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez powodów w postaci faktur i kosztorysów, a więc dotyczące stanu rozliczeń finansowych między stronami za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy.

Strona pozwana nie tylko, że nie kwestionowała w trybie przepisany prawem jakości i faktu wykonania naprawy samochodów, to też nie odsyłała faktur i kosztorysów, a nawet ze spornych faktur uiszczała część należności po wizytach strony powodowej u strony pozwanej.

Sąd uznał za częściowo nieprzydatną opinię biegłego sądowego J. W. w zakresie, w jakim dotyczyła ona naprawy dwóch wózków widłowych, bowiem, jak twierdzi biegły, nie sposób ustalić, w jakim zakresie i czy w ogóle powodowie dokonali naprawy wózków widłowych należących do pozwanej, bowiem od momentu naprawy i okresu wystawienia faktur minął długi okres czasu i nawet wymienione elementy będą nosiły ślady zużycia eksploatacyjnego. Nie sposób także ustalić, czy naprawy w tym zakresie były skuteczne, bowiem stan wózka widłowego obecnie nie będzie miał żadnego odniesienia do stanu po naprawie.

Sąd opinia uzupełniająca nie wniosła nic nowego do akt sprawy, bowiem była zasadniczo powtórzeniem wniosków z pierwszej opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Nie ulegało wątpliwości Sądu Okręgowego, iż na skutek zlecenia przez pozwaną Spółkę naprawy samochodów wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej doszło pomiędzy stronami do zawarcia każdorazowo umowy o dzieło, której przedmiotem była naprawa pojazdu (pojazdów). Zgodnie z treścią art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Łącząca strony umowa, spełnia warunki przedmiotowo istotne dla uznania jej za umowę o dzieło. W wypadku umowy o dzieło istotne jest bowiem osiągnięcie umówionego rezultatu, w tym wypadku naprawienie samochodu. Niezbędne jest również, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do uzyskania z góry określonego, samoistnego, obiektywnie osiągalnego i subiektywnie pewnego rezultatu ludzkiej pracy czy twórczości, mającego postać materialną lub też niematerialną, ale ucieleśnioną w jakimś nośniku (por. m.in. P. M. (w:) E. G. (red.) Kodeks cywilny, Tom II, W. 2004, s.395; M. S., „Umowy o świadczenie usług z art. 750 k.c.”, Państwo i Prawo 1981/5/s.65). Wykonanie dzieła najczęściej przybiera postać wytworzenia rzeczy, czy też dokonania zmian w rzeczy już istniejącej (naprawienie, przerobienie, uzupełnienie). Dzieło musi przy tym istnieć w postaci postrzegalnej, pozwalającej nie tylko odróżnić je od innych przedmiotów, ale i uchwycić istotę osiągniętego rezultatu (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11.06.2015 r., III.AUa.1284/14). Dokonując prawnej oceny konkretnej umowy nie można decydującego znaczenia przypisywać „nazwie”, którą nadały jej strony, ani też ich stanowisku i oczekiwaniom odnośnie charakteru umowy, choćby były one zbieżne. Należy natomiast zbadać treść zgodnych oświadczeń woli stron i ustalić, czy świadczenie będące przedmiotem zobowiązania miało cechy dzieła w przedstawionym wyżej znaczeniu. Kodeks cywilny

nie wymaga dla zawarcia umowy o dzieło szczególnej formy prawnej. Należy podzielić w tym zakresie pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 10 grudnia 2003 r. (I ACa 1144/03, OSA 2005, z. 3, poz. 14), zgodnie z którym: "do zawarcia umowy o dzieło stosuje się ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. W Kodeksie cywilnym nie ma szczególnych postanowień odnoszących się do zawarcia umowy o dzieło. Nie wymaga ona zachowania formy szczególnej. Do zawarcia umowy może dojść zatem także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany". W orzecznictwie przyjmuje się ponadto, że umowa o naprawę samochodu ma mieszany charakter, natomiast w tym znaczeniu, że do tego rodzaju stosunku prawnego należy stosować przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25.11.2004 r., V CK 235/04). W tych warunkach, poprzez przyjęcie samochodów strony pozwanej do warsztatu powodów i zobowiązanie się do przeprowadzenia jego naprawy powodowie na podstawie art. 627 k.c., jako przyjmujący zamówienie, zawarli z pozwanym umowę o dzieło, a pozwany jako zamawiający zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia za wykonaną naprawę pojazdów. Rzeczą istotną było natomiast ustalenie zakresu zleconej naprawy w odniesieniu do zakresu wykonanych przez powodów czynności w kontekście zaakceptowanego przez pozwanego ich kosztu.

Wypada podkreślić, że w realiach sprawy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza treść zawartej każdorazowo umowy o dzieło, wykonanie naprawy, odebranie danego samochodu, wystawienie faktury, kosztorysu, brak korzystania z rękojmi i gwarancji przez pozwaną spółkę, brak odesłania faktur i kosztorysów, brak zapłaty za poszczególne naprawy, wymagalność roszczenia z uwagi na upływ terminu zapłaty wskazanego na fakturach. Ustalony stan faktyczny sprawy wskazywał, że pozwana Spółka nie korzystała z art. 563 § 1 w związku z art. 638 § 1 k.c., dotyczących rękojmi przy umowie o dzieło w obrocie profesjonalnym, które stanowią, że do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu.

W niniejszym stanie faktycznym rezultat umowy o dzieło stanowiły naprawy samochodów. W świetle zaprezentowanego materiału dowodowego nie sposób stwierdzić, że naprawy nie zostały dokonane skutecznie. Liczne awarie samochodów, usterki w pojazdach i konieczność wykonania kolejnej naprawy nie są dowodem na niestaranie wykonanie poprzednich napraw przez powodów, lecz wynikają z ogólnego stanu technicznego (amortyzacji) naprawianych pojazdów. Zgodnie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, samochody pozwanej spółki były wyeksploatowane i przeciążone, woziły ciężkie towary i często uczestniczyły w kolizjach. W ocenie Sądu, argumenty podniesione przez powodów i przedstawione dowody wskazują, że rezultat w postaci naprawienia pojazdów należących do pozwanej został osiągnięty.

Zgodnie z art. 627 k.c., obowiązkiem przyjmującego zamówienie jest wykonanie oznaczonego dzieła, obowiązkiem zaś zamawiającego – zapłata wynagrodzenia. Zamawiający zobowiązany jest przede wszystkim do zapłaty wynagrodzenia za dzieło. Wymagalność roszczenia o wynagrodzenie powstaje w chwili oddania dzieła, zwłoka zaś w zapłacie wynagrodzenia stanowi zwłokę dłużnika (art. 476 k.c.). Na zamawiającym ciąży także obowiązek odebrania dzieła, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swoim zobowiązaniem (art. 643 KC, art. 627 KC red. Osajda 2020, wyd. 26/Ł. Żelechowski/ M. Raczkowski).

Należy stwierdzić, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym pozwana spółka odebrała od powodów naprawione samochody bez zgłaszania roszczeń z tytułu rękojmi, gwarancji, pozwana spółka nie kwestionowała zakresu napraw. Po jej stronie powstał zatem obowiązek zapłaty wynagrodzenia, którego to obowiązku pozwana spółka nie wykonała, pomimo wykonania świadczenia wzajemnego przez powodów. Wysokość należności wynikała z wystawionych faktur i sporządzonych kosztorysów. Brak jest dowodów na to, że powodowie nie wykonali napraw zgodnie z umową, bądź zawyżali ceny części i kosztów robocizny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo i zasądził zgodnie z żądaniem pozwu z uwzględnieniem wymagalności roszczenia od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 83.542,74 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- ***1126,59 złotych od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,***
- ***3292,71 złote od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,***
- ***5273,01 złote od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,***
- ***3569,46 złotych od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,***
- ***1314,87 złotych od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,***
- ***1589,16 złotych od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,***
- ***8960,55 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,***

- **8527,59 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **271,83 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **484,62 złote od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **3457,53 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **4034,40 złote od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **59,04 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **9004,83 złote od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **351,78 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **8,61 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **18,45 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **2303,79 złote od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **1970,46 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **3924,93 złote od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **669,12 złotych od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,**
- **11757,57 złotych od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty,**
- **447,72 złotych od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty,**
- **414,51 złotych od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty,**
- **10313,55 złotych od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty,**
- **396,06 złotych od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty,**
- **3.542,40 złote za okres od dnia 5 września 2017 r. do dnia 4 grudnia 2018 r.**

W związku z cofnięciem pozwu i zrzeczeniem się roszczenia, Sąd umarzył postępowanie co do kwoty 6359,10 zł na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203§1,2 k.p.c. (pkt 2 wyroku).

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę pozwaną, bowiem powodowie przegrali proces w niewielkiej części w zakresie cofniętego pozwu.

Rozliczenie kosztów procesu co do wysokości Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu po prawomocnym zakończeniu sprawy. Zgodnie z art. 108 k.p.c., Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu; w tej sytuacji, po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji wydaje postanowienie, w którym dokonuje szczegółowego wyliczenia kosztów obciążających strony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. doręczyć pełnomocnikowi pozwanej odpis wyroku z uzasadnieniem,
2. **proszę dołączyć płytę CD z ostatniej rozprawy, ponumerować strony,**
3. **proszę nie przedkładać akt do uzasadnienia bez numeracji akt i bez płyt CD.**

SSO Barbara Kubasik